

Αἱ σκηναὶ αὐταὶ ἐπαναλαμβάνονται ἀπαξ ἢ δις τῆς ἐβδομάδος. Εἶνε ταπεινωτικαὶ καὶ λυπηραὶ διὰ τὸν διδάσκαλον, ὅστις τὰς ἀνέχεται, διότι παρέχει μείζονα σημασίαν εἰς τὰ ἐλευθέρως ἀκουόμενα μαθήματα. Δύναται τις νὰ εἶνε βέβαιος, ὅταν αἱ σκηναὶ αὐταὶ παράγονται, ὅτι ἡ διδασκαλία, καὶ ἂν τὴν ὑποθέσῃ τις ὡς ἀνεπαρκῆ, ἢ ὡς ἀποκλειστικῆν, δὲν εἶνε ἐν τούτοις οὔτε κακῆ οὔτε μὴ ἀποτελεσματικῆ. Ἐὰν ἐτίθετο τὸ δилημμα: Εἶνε καλλίτερον νὰ μὴ συμβαίνωσι ποσῶς αἱ σκηναὶ αὐταὶ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ἔτους, ἢ νὰ ἐπαναλαμβάνωνται εἰς τὰ ἡμίση τῶν μαθημάτων; ἠθέλομεν προτιμήσει τὴν τελευταίαν περίπτωσιν. Ὅσον τὸ κατ' ἐμέ, ἐν τῇ Σχολῇ τῆς Ἰασονίας Πολιάνης, κατεγοητευόμεν βλέπων τὰς τοιαύτας σκηνας ἀνανεούμενας πολλάκις τοῦ μηνός. Μεθ' ὅλην τὴν ἐλευθερίαν, ἣτις παρέχεται εἰς τοὺς μαθητάς, νὰ ἀπέρχονται ὁσάκις νομίωσι ταῦτο καλόν, ἢ ἐξουσία τοῦ διδασκάλου εἶνε ἐν τούτοις τόσο μεγάλη, ὥστε κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους ἐφοβοῦμεν, μήπως ἡ πειθαρχία, ἢ χρῆσις τοῦ χρόνου καὶ οἱ βαθμοὶ, ὅσον καὶ ἂν ἦσαν ἐλαφροὶ, ὑποχρεώσεις, στενοχωρήσουσιν τὴν ἐλευθερίαν αὐτῶν. Ἐὰν ἐξηκολούθησαν νὰ μελετῶσιν εὐχαρίστως, μεθ' ὅλην τὴν ἀφηνεμένην εἰς αὐτοὺς ἐλευθερίαν, τὸ τοιοῦτο δὲν νομίζω ὅτι πρέπει ν' ἀποδοθῆ μόνον εἰς τὰ πλεονεκτήματα τῆς σχολῆς τῆς Ἰασονίας Πολιάνης. Πιστεύω ὅτι ἐν ταῖς πλείστασι τῶν σχολῶν ἤθελεν ἐπιτευχθῆ τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα, καὶ ὅτι ἡ ἐπιθυμία τοῦ μανθάνειν εἶνε ἀρκούντως ἰσχυρὰ παρὰ τοῖς παιδίοις, ὥστε νὰ ὑποχρεώσῃ αὐτὰ νὰ ὑφίσταται πολλοὺς ὁρους ὀκληροὺς, καὶ νὰ συγχωρῶσι πολλὰς ἐλλείψεις, εἶνε καλόν, εἶνε ἀναγκαῖον νὰ τοῖς παρέχῃ τις τὴν εὐκολίαν τοιούτων ὑπεφυγῶν, ὅπως προλάβῃ ἐλλείψεις αὐτῶν σπουδαιοτέρας καὶ καταχρήσεις βαρυτέρας.

(ἀκολουθεῖ)

ΒΡΟΧΑΙ ΠΑΡΑΔΟΞΟΙ

Δίαν περιέργου φαινομένου ἐγένοντο μάρτυρες οἱ κάτοικοι τοῦ Νανσύ ἐν Γαλλίᾳ, τὴν 21 Ἰουλίου τοῦ 1887 περὶ τὴν 5 ἑσπερινὴν ὥραν· ἀληθῆς βροχὴ μυρμηκῶν κατέπεσεν ἐφ' ὅλης πόλεως, ἐπὶ τῶν διαβατῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ ταῖς δημοσίαις πλατείαις, ὡς πανταχοῦ. Τῶν ἐντόμων τούτων, τὰ μὲν ἔφερον πτέρυγας, τὰ δὲ ἦσαν ἄπτερα, διήρμεσε δὲ ἡ κατάπτωση αὐτῶν τούλάχιστον ἐπὶ μίαν ὥραν ἐντατικωτάτη.

Τὸ παράδοξον τοῦτο εἶδος βροχῆς ραγδαίως ἀπεδόθη εἰς μεγάλους ἀνεμοστροβίλους, προηγηθέντας δεινῆς θυέλλης, ἣτις καὶ ἐπῆλθε τὴν ἐπομένην νύκτα· φαίνεται λοιπὸν, ὅτι τὰ μεγάλα ταῦτα ἀτμοσφαιρικὰ ρεύματα, ἄγνωστον ἐκ τίνος σημείου προερχόμενα

μετέφερον ἐπὶ τὴν πόλιν τοῦ Νανσύ τὰ ἐντοια ταῦτα.

Ἐν δὲ Φονταίνεβλώ τῆς Γαλλίας τὴν 3 τοῦ παρελθόντος μηνός κατέπεσε βροχὴ, τῆς ὁποίας αἱ σταγόνας περιβάλλοντο ὑπὸ λεπτεπιλέπτου κιτρινῆς κόκκωσ, ἢ κόκκισ αὐτῆ πρὸς ἀνθὴ θεῖου παρεμπερῆς, καιομένη ἀνέδιδε βαρεῖαν ὀσμὴν, φαίαν δ' ἐγκατελίμπανε τέφραν. Διὰ τὴν ὁμοιότητα καλεῖ ὁ λαὸς, ἀλλ' ἐσφαλμένως, τὴν βροχὴν ταύτην βροχὴν θεῖου.

Μικροσκοπικῶς ἐξετασθεῖσα, ἡ κόκκισ αὐτῆ εὐρέθη συνισταμένη ἐκ στρογγύλων κόκκων, καὶ δὴ ἐκ τῶν κόκκων τῆς γύρας (1) πεύκων ἐξ ἐκείνων (Pinus Sylvestris) ἐξ ὧν ἀποτελεῖται τὸ ἐκτεταμένον δάσος τοῦ Φονταίνεβλώ. Ἀπὸ τῶν πεύκων λοιπὸν τοῦ δάσους ἐκείνου ἐν πλήρει ἀνθήσει κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Μαΐου ἀναρπαγείσα ὑπ' ἀνεμοστροβίλων ἢ γύρις, κατελήφθη ὑπὸ βροχῆς εἰς ὑψηλὰς τῆς ἀτμοσφαιρας χώρας καὶ συγκατέπεσεν.

Καὶ ἀλλαχοῦ δὲ παρατηρήθη ὁμοία βροχὴ, πάντοτε ὅμως εἰς τὴν γειτονίαν δασῶν τοιούτων δένδρων, τῶν ὁποίων ἢ γύρις εἶναι ἀφθονωτάτη.

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ συγχέωμεν τὰς βροχὰς τῆς κιτρινῆς ταύτης κόκκωσ, αἱ ὁποῖαι εἶναι φυτικῆς προελεύσεως, πρὸς τὰς βροχὰς ἄμμου, ὁποῖαι παρατηρήθησαν ἐν Σικελίᾳ καὶ ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ, τὰς προερχομένας ἐκ τῆς ἐρήμου Σαχάρας· τοιαύτης βροχῆς καταπεσοῦσης ἐπὶ τῆς λίμνης Λουγάνο, τὰ ὕδατα αὐτῆς ἀπόλεσαν αἴφνης τὸ διαυγές κυανοῦν χρῶμα, γενόμενα ὑποκίτρινα, ὅλη δὲ γλοιώδης ἐπέπλεεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας διακίδουσα ὀσμὴν σεσηπότων ἰχθύων.

Ἄλλ' ὀλιγώτερον ἐιρωνική καὶ ἐκ σιγῆς φοβερωτέρας προερχομένη εἶναι ἡ βροχὴ σποδοῦ ἠφαιστειακῆς. Ἐν ἐκρήξει ἐξερευγεται τὸ ἠφαιστειον πλήν τῆς λάβας, τοῦ καπνοῦ καὶ τῶν μύδρων, καὶ ἄμμον καὶ σποδόν, ἣτις πολλάκις παραλαμβάνομένη ὑπὸ σποδρῶν ἀνέμων, μεταφέρεται καὶ καταπίπτει εἰς ἀποστάσεις μεγάλας. Εἰς παλαιότεραν ἐποχὴν ἡ σποδὸς τοῦ Βεζουβίου κατέπεσε ποτε εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἡ δὲ τῆς Αἴτνης πολλάκις εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ἐν δ' ἔτει 1875 ἐξ ἠφαιστειακῆς ἐκρήξεως ἐν Ἰσλανδίᾳ, κατέπεσε βροχὴ σποδοῦ ἐν Στοκχόλμῃ, ἥτοι εἰς ἀπό-1900 χιλιομέτρων.

Ἄμμεσον ἀποτέλεσμα τῆς πτώσεως τῆς ἐκ σποδοῦ ταύτης βροχῆς, εἶναι ἡ καταστροφὴ τῆς βλαστῆσεως κατὰ τοσοῦτον μᾶλλον, καθ' ὅσον ἡ σποδὸς συνοδεύεται ὑπὸ ἀτμῶν θειωδῶν, μεταβαλλομένων ὑπὸ τοῦ ἀέρος εἰς ὑγρὰ διαβρωτικὰ· ἀλλὰ βραδύτερον ἐξ ἐναντίας ἄλλα ὠφέλιμα στοιχεῖα καὶ ἰδίως τὰ ἀλκάλια τῆς σποδοῦ εὐεργετικῶς συντελοῦσιν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν φυτῶν.

(1) Γύριον δὲ καλοῦσι τὸ προῖον τῶν ἀρρένων ὀργάνων τοῦ ἀνθους ἥτοι τῶν στημόνων, τὴν κιτρινὴν δηλαδὴ ἐκείνην κόκκιν, ἣτις χρωματίζει τὸ ἄκρον τῆς ρινὸς ἡμῶν, ὅταν ἀπλήστως θελήσωμεν νὰ ὀσφρανθῶμεν κρίνου ἢ καὶ ἄλλων ἀνθῶν.